

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **S. A.**, narozena X, státní příslušnost Irácká republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Jezová 1501,
294 21 Bělá pod Bezdězem,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87328-24/ČJ-2023-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87328-24/ČJ-2023-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobkyně. V žalobě žalobkyně rovněž navrhovala, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nebyl oprávněn napadené rozhodnutí vydat, neboť došlo k nesprávné aplikaci Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných hranicích vyhlášené pod č. 5/1995 Sb. (dále jen „readmisní dohoda“). Dle žalobkyně nedošlo k naplnění čl. 2 readmisní dohody, neboť k zadržení žalobkyně nedošlo na hranicích České republiky a Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“), ale až na parkovišti vzdáleném 10 km od hranice s Českou republikou. Tedy nebylo věrohodně prokázáno, že žalobkyně protiprávně přicestovala z území žádané smluvní strany na území žádající smluvní strany. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označila za zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a namítla, že se zakládá na domněnkách a ničím nepodložených skutečnostech.
3. Dále namítala, že napadené rozhodnutí se dostatečně nezabývá konkrétní situací žalobkyně. V této souvislosti připomněla, že povinností správního orgánu je důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu, jinak nemá skutková podstata oporu ve spisovém materiálu.
4. Dle žalobkyně neexistuje žádný důkaz o skutečnosti, že dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin prokazatelně pobývala na území České republiky, neboť žalovaný si v napadeném rozhodnutí protirečí, když uvádí: *„Účastník řízení pobýval na základě zjištěných skutečností na území České republiky prokazatelně dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin, kdy byl kontrolován dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hod. na území Spolkové republiky Německo hlídkou BPOL SRN na dálnici BAB 17 ve směru do SRN na dálničním odpočívadle Am Heidenholz v osobním motorovém vozidle zn. Nissan Murano RZ: X, MPH: „H“, kde se nacházel ukrytý v nákladním prostoru se svou rodinou...“*.
5. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť zajištění je svévolné, délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli a účel napadeného rozhodnutí ve stanovené době nebude možno naplnit. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřovala v jeho nedostatečném odůvodnění. Rovněž měla za to, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (žalobkyně patrně má na mysli Úmluvu o ochraně lidských práv a svobod publikovanou pod č. 209/1992 Sb. – poznámka soudu).

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně byla dne 7. 5. 2023 převzata od orgánů SRN na základě readmisní dohody, neboť byla hlídkou BPOL SRN kontrolována dne 6. 5. 2023 na dálnici BAB 17 na dálničním odpočívadle Am Heidenholz ve směru z České republiky v osobním vozidle společně s dalšími státními příslušníky Irácké republiky a Syrské arabské republiky, přičemž nepředložila žádný doklad totožnosti ani oprávnění ke vstupu a pobytu na území. Žalobkyně tedy byla orgány SRN zajištěna na dálnici ve směru z České republiky bezprostředně po opuštění území České republiky, kterou nelegálně tranzitovala s cílem dostat se až do Holandska. Do České republiky byla žalobkyně předána bez prodlení po Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejím zadržení za účelem řešení právě tohoto nelegálního pobytu, který bezprostředně předcházel její cestě v osobním automobilu, ve kterém byla v SRN zadržena. Dále zrekapituloval průběh cesty žalobkyně z Turecka, ve kterém pobývala až po její zadržení a předání orgány SRN zpět na území České republiky. Žalovaný trval na tom, že předání žalobkyně do České republiky bylo plně v souladu s dvoustrannou readmisní dohodou a s článkem 6 odst. 1 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

7. Žalovaný trval na tom, že byly naplněny důvody pro zajištění žalobkyně stanovené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně se na svou cestu vydala vědomě nelegálně, úmyslně porušovala schengenské právní předpisy, úmyslně se vyhnula hraniční kontrole při vstupu do Evropské unie, kam vstoupila mimo hraniční přechod po překonání hraničního oplocení za pomoci převaděčů bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že není žádná záruka, že by žalobkyně v budoucnu respektovala rozhodnutí správních orgánů, obzvláště za situace, kdy jejím jasným cílem byla vidina lepšího života v Holandsku. Žalovaný trval na tom, že ze skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že v případě žalobkyně existuje důvodné nebezpečí, že bude pobývat v schengenském prostoru i po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a že existuje nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s přihlédnutím zejména k tvrzení samotné žalobkyně, která ve své výpovědi uvedla, že po propuštění by pokračovala v cestě do Holandska. Podotkl, že žalobkyně sdělila, že opustila Irák, neboť tam byla její starší dcera unesena a znásilněna v souvislosti s činností jejího manžela, avšak 4 roky zůstala s rodinou v Turecku, bydlela v pronajatém bytě a z výpovědi dcery vyplynulo, že starší dcera chodila i do práce. Turecko pak opustili z finančních důvodů, kdy chtěli lepší život, o mezinárodní ochranu nežádala a dosud o ni nepožádala ani v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kam byla společně s celou rodinou umístěna. Žalovaný dále s ohledem na nezletilou dceru a nezletilého synovce žalobkyně popsal zařízení v Bělé – Jezové a konstatoval, že se jedná o zařízení speciálně určené pro ubytování rodin s dětmi.
8. Uvedl, že v rámci správního řízení si od ministerstva vnitra vyžádal závazné stanovisko ohledně možnosti vycestování žalobkyně. Dle závazného stanoviska je vycestování žalobkyně možné a vyplývá z něj, že žalobkyně neuvedla, že by měla v zemi své státní příslušnosti jakékoliv problémy s tamními státními orgány, či že by jí mělo hrozit nějaké konkrétní nebezpečí, ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, tím méně pak na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Ze závazného stanoviska a podkladů taktéž vyplývá, že situace příslušníků iráckých ozbrojených složek a jejich rodinných příslušníků se dá dle ministerstva zahraničí shrnout tak, že jim pro jejich předešlou ani současnou spolupráci se Spojenými státy vedenou koalici již v současné době nehrozí ze strany Islámského státu, proiránských milic či jiného aktéra nebezpečí.
9. Žalovaný trval rovněž na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 7 a 8 velice podrobně zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem zajištění vycestování. Zdůraznil, že dospěl k závěru, že s přihlédnutím k § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nebylo možné k uložení zvláštních opatření přistoupit, neboť z dosavadního jednání a chování žalobkyně, z vynaloženého úsilí a finančních prostředků je zřejmé, že cílem její cesty je Holandsko, kam cestovala za lepším životem, nelegálně, za asistence převaděčů, bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla dle žalovaného u žalobkyně snížena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejím dosavadním chováním, kdy žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že k cestování potřebuje řádné doklady, a přestože je nevlastnila, byla srozuměna s nelegálním vstupem a pobytem na území Evropské unie. Žalobkyně dala dle žalovaného jednoznačně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie. Nebylo tedy důvodu se domnívat, že by respektovala uložená zvláštní opatření. Na území Evropské unie žalobkyně nikoho nezná a nemá ani finanční prostředky a nebyla schopná si je opatřit. Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že případné uložení zvláštních opatření by mohlo ohrozit výkon správního vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni je vytýkán nelegální pobyt nejen na území České republiky, ale neoprávněný vstup a pobyt v několika státech Evropské unie.

10. Žalovaný rovněž uvedl, že byly řádně posouzeny možné překážky realizace správního vyhoštění. Tvzení žalobkyně ohledně překážek návratu do Irácké republiky označil žalovaný za účelová, která nelze podřadit pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž trval na tom, že řádně posoudil i přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a společně umístěných dětí a došel k závěru, že zásah je s ohledem ke všem okolnostem zcela přiměřený.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nenavrhla ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla převzata dne 7. 5. 2023 od orgánů SRN na základě readmisní dohody na společných hranicích. Téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně byla orgány SRN dne 6. 5. 2023 kontrolována po překročení státní hranice z České republiky do SRN na dálnici BAB 17, na parkovišti Am Heidenholz v osobním automobilu Nissan Murano, s maďarskou registrační značkou X. Ve vozidle se s žalobkyní nacházelo celkem 14 osob, mezi nimi také manžel, zletilá dcera, nezletilá dcera a nezletilý synovec žalobkyně. Žalobkyně neměla žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území Schengenského prostoru.
14. Žalobkyně vypověděla, že je státní příslušnicí Irácké republiky, a trvale bydlí na ulici X, Irácká republika. V roce 2019 společně s rodinou za pomoci převaděčů pěšky překročila hranice z Iráku do Turecka, kde bydleli v pronájmu. V dubnu 2023 za pomoci převaděčů ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skupině 20 osob odešla s celou rodinou pěšky z Turecka do Bulharska, kdy tato cesta trvala 4 dny. V Bulharsku nastoupili do vozidla, které je odvezlo do města Sofie, kde přenocovali. Další den opět nastoupili do vozidla, které je dovezlo na hranici se Srbskem, kterou pěšky překročili. V Srbsku následně nastoupili do vozidla, které je odvezlo na hranice s Maďarskem. Hraniční plot do Maďarska překonali pomocí žebříku. V Maďarsku šli po dobu asi 8 hodin v lese, během čehož se ztratil její syn, který s rodinnou cestoval. Poté je převaděč přivedl k řidiči, který je odvezl z Maďarska a v jehož voze byli v Německu zadrženi. Cílem jejich cesty bylo Holandsko, kde žije manžel její starší dcery a kde chtěli požádat o azyl.

15. Dále uvedla, že je jí známo, že do Evropské unie, a tedy i do České republiky může cestovat jen s cestovním pasem a vízem nebo povolením k pobytu, avšak rovněž uvedla, že cestovní doklad nikdy nevlastnila. Na území České republiky nevlastní majetek ani zde nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Na území České republiky ani Evropské unie nemá žádné blízké rodinné či jiné vazby, pouze její dcera má v Holandsku manžela, za kterým cestovali. Taktéž nezná nikoho, kdo by za ni mohl složit finanční záruku nebo by jí zaplatil ubytování. Sdělila, že má strach z návratu do země původu, neboť jejímu manželovi bylo vyhrožováno smrtí, její syn byl zbit a její dcera byla unesena, mučena a znásilněna, neboť manžel žalobkyně je důstojník a společně s Američany cvičil irácké vojáky. Na bezpečnostní složky či jiné státní orgány se s žádostí o pomoc neobrátila, neboť se bála, že by to policie nahlásila milici. K dotazu, proč nepožádala o udělení mezinárodní ochrany v první bezpečné zemi po vycestování z Irácké republiky, uvedla, že v Turecku je těžký život, nemají peníze ani pobyt, a tak chtěli s rodinou odjet do Holandska. Rovněž v Srbsku nikoho neznají. K možnému dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího rodinného a soukromého života sdělila, že v Iráku by celé rodině hrozila smrt a byli by utlačováni a mučeni. V případě propuštění by s celou rodinou pokračovala v cestě do Holandska.
16. Z provedené lustrace v informačním systému bylo zjištěno, že žalobkyně není držitelkou žádného oprávnění k pobytu, které by jí umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného členského státu Evropské unie. Žalovaný si opatřil také informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2022, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Iráku, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2022, týkající se situace příbuzných příslušníků ozbrojených složek irácké armády a informace o Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Žalovaný si jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí rovněž obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování cizince ze dne 8. 5. 2023, dle něhož vycestování žalobkyně do Irácké republiky je možné.
17. V doplnění protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7. 5. 2023 žalobkyně mimo jiné uvedla, že se cítí zdráva, dlouhodobě se léčí s vysokým krevním tlakem a cukrovkou. Léky na cukrovku užívá již 10 let, před měsícem je přestala užívat, ale nic se jí nestane, pokud je užívat nebude. Léky na vysoký krevní tlak má u sebe. Na území České republiky nikoho nemá, je zde poprvé. V Holandsku žije manžel starší dcery, za kterým cestovali. Do Turecka, kde žila se svojí rodinou na základě uděleného pobytu, se může vrátit, žádné nebezpečí jí tam nehrozí. Jejich rodina má u sebe finanční prostředky ve výši 160 Euro, což na návrat do Turecka nestačí. Dne 9. 5. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem jejího správního vyhoštění.
18. Z obsahu správního spisu soud též zjistil, že rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87328-33/ČJ-2023-040022-SV-ZZ, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2023 a jímž byla žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců vyhoštěna s tím, že jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku od dne, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států Evropské unie. Rozhodnutí současně žalobkyni k vycestování stanovilo dobu třiceti dnů od jeho právní moci a vyslovilo, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně.

19. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
21. Dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
22. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zajištění žalobkyně. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se konkrétní situací žalobkyně podrobně zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně spíše, než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

23. Dále se soud zabýval námitkou nenaplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobkyně, neboť k zadržení žalobkyně nedošlo na hranici České republiky a SRN, ale až na parkovišti vzdáleném 10 km od hranice České republiky. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla orgány SRN kontrolována v osobním automobilu, na dálnici BAB 17 na parkovišti Am Heidenholz ve směru z České republiky, kterým právě opustila území České republiky. Soudu je na základě místní znalosti známo, že na dálnici BAB 17 se mezi státní hranicí České republiky a parkovištěm Am Heidenholz nenachází žádný nájezd či sjezd z dálnice. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla kontrolována těsně po překročení hranice do SRN, a to v osobním automobilu maďarské registrační značky převážejícím celkem 14 cizinců, který k překročení hranice použila. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že předmětná námitka žalobkyně byla zcela nedůvodná.
24. K tvrzení žalobkyně, že neexistuje jediný důkaz o tom, že dne 6. 5. 2023 v 14:30 hodin pobývala na území České republiky, soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí je opakovaně uvedeno, že žalobkyně pobývala na základě zjištěných skutečností na území České republiky od nezjištění doby, prokazatelně s určitostí minimálně dne 6. 5. 2023 do 14:20 hodin, neboť byla dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin kontrolována hlídkou policie SRN po překročení státní hranice z České republiky do SRN. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobkyní uvedená citace není součástí žalobou napadeného rozhodnutí a v žalobou napadeném rozhodnutí není uvedeno, že by žalobkyně dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin pobývala na území České republiky. Tato námitka tedy není důvodná a soud rovněž neshledal, že by si napadené rozhodnutí protiřečilo.
25. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že zajištění je svévolné. K tomuto soud konstatuje, že ze správního spisu i z výpovědi samotné žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně pobývala na území České republiky a na území Schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Sama ve své výpovědi uvedla, že hranice Maďarska (konkrétně hraniční plot mezi Srbskem a Maďarskem), překročila za pomoci žebříku. Do Schengenského prostoru tedy žalobkyně vstoupila nelegálně mimo hraniční přechod. Současně uvedla, že v případě propuštění by s celou rodinou pokračovala do Holandska, které je cílem její cesty a kde chce požádat o azyl. Dle zdejšího soudu žalobkyně naplnila podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť byl zřejmý úmysl žalobkyně nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť ve správním řízení vyslovila úmysl pokračovat v cestě do Holandska.
26. Dále soud přistoupil k posouzení námitky poukazující na nemožnost naplnění účelu zajištění. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

27. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalovaného zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobkyně alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které mu byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalovaného při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaný proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
28. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasně dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, případně zda má být již uložené správní vyhoštění provedeno, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
29. Žalobkyně v rámci správního řízení vypověděla, že v případě návratu do země původu jí a její celé rodině hrozí smrt, utlačování a mučení ze strany milice, neboť manžel žalobkyně je důstojník a společně s Američany cvičil irácké vojáky. Uvedla, že její dcera byla unesena, mučena a znásilněna, jejímu manželovi bylo vyhrožováno smrtí a její syn byl zbit. Vzhledem k tomuto tvrzení žalobkyně si žalovaný opatřil informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2022, týkající se situace příbuzných příslušníků ozbrojených složek irácké armády, dle které jsou milice jako takové od roku 2018 hybridně integrovány do iráckých ozbrojených složek a podléhají přímo iráckému premiérovi. Příslušníkům iráckých ozbrojených složek a jejich rodinným příslušníkům pro jejich předešlou ani současnou spolupráci se Spojenými státy vedenou koalici nehrozí ze strany proiránských milic či jiného aktéra nebezpečí. Soud dále připomíná, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 8. 5. 2023 je vycestování žalobkyně do Irácké republiky možné. Na tomto místě soud podotýká, že žalobkyně s rodinou strávila před započítáním cesty do Holandska čtyři roky v Turecku a za tu dobu se situace v zemi původu podstatně změnila a uklidnila. Za této situace je dle soudu zřejmé, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že existuje reálný předpoklad uskutečnění správního vyhoštění žalobkyně, která byla za tímto účelem napadeným rozhodnutím zajištěna. S přihlédnutím k předběžnému charakteru rozhodnutí o zajištění a shora uvedeným specifikům tohoto řízení soud též shledal, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč budoucí správní vyhoštění zajištěné

žalobkyně pokládá za reálné. Požadavky citované judikatury tak byly naplněny. Předmětná námitka proto není důvodná.

30. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobkyně namítala, že délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. K otázce délky zajištění soud připomíná, že podle § 125 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců v případě rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit devadesát dnů. Tento požadavek žalobou napadené rozhodnutí respektuje, neboť uvedený zákonný limit překročen nebyl. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).
31. Délkou zajištění žalobkyně, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere se žalovaný podrobně zabýval na str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem, musí nejprve dojít k ověření její totožnosti, aby jí následně mohl být, ve spolupráci se zastupitelským úřadem Irácké republiky, vydán náhradní cestovní doklad. Předně podotkl, že s procesem ověření totožnosti může začít až po uplynutí 7 dnů od umístění žalobkyně do zařízení pro zajištění cizinců, neboť v této lhůtě může žalobkyně požádat o mezinárodní ochranu. S žalobkyní byla sepsána žádost o ověření totožnosti, která byla společně s fotografiemi žalobkyně zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie, které by tyto podklady mělo obdržet ve lhůtě do 7 dnů. Ředitelství služby cizinecké policie následně do 2 pracovních dnů vyhotoví dožádání, které společně se všemi potřebnými podklady zašle na zastupitelský úřad Irácké republiky. Poté může být vedeno ústní jednání mezi zástupci zastupitelského úřadu a cizincem, kdy tyto pohovory nejsou vedeny ve všech případech a pokud ano, tak jsou provedeny do 14 dnů od požádání. Následně správní orgán musí vyčkat vydání náhradního cestovního dokladu dožádaným státem, kdy tento proces trvá přibližně 40 až 50 dnů a dalších 10 až 20 dnů cestuje doklad na Ředitelství cizinecké policie, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu se odvíjí od informací poskytnutých cizincem. Dále žalovaný zdůraznil, že bude nutné zajistit letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, když tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až 30 dnů.
32. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaný ve svém rozhodnutí popsal výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba provést pro realizaci správního vyhoštění žalobkyně, je patrné, že doba trvání zajištění žalobkyně 90 dnů je přiměřená, neboť lhůty k jednotlivým úkonům jsou uváděny jako maximální a není vyloučeno, že by se realizace zajištění mohla zdařit v době trvání zajištění. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč přistoupila k zajištění žalobkyně na dobu 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobkyně. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela dostatečné a podle soudu žalovaný dostal požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
33. Žalobkyně dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítala, že žalovaný porušil čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Obě uvedená Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení se týkají ochrany osobní svobody. Jak již bylo výše uvedeno, dospěl soud k závěru, že osobní svoboda žalobkyně byla omezena plně v souladu se zákonem a ze zákonem předpokládaných důvodů. Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

34. K obecné námitce, že došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů soud konstatuje, že po zevrubném prošetření obsahu správního spisu neshledal, že by v daném případě došlo k porušení těchto zásad.
35. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť si žalovaný obstaral dostatek relevantních podkladů, které následně náležitě vyhodnotil.
36. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání, přičemž soud o samotné žalobě rozhodl přednostně před uplynutím uvedené lhůty, a tudíž by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
37. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobkyně jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. června 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.